

عنوان مقاله:

مدیریت آبیاری گندم با استفاده از آب شور در اراضی جنوبی استان خوزستان

محل انتشار:

پژوهش آب در کشاورزی، دوره 26، شماره 1 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محی الدین گوشه - مربی پژوهشی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی خوزستان، اهواز؛

سعید غالبی - مربی پژوهشی موسسه تحقیقات خاک و آب، کرج؛

خلاصه مقاله:

از ویژگی‌های مهم اراضی جنوبی دشت خوزستان، سطح ایستابی بالا، عدم وجود زهکشی کافی، بافت سنگین خاک و درجه حرارت و تبخیر بالا می باشد. بی شک، دور و عمق آبیاری در اراضی با زهکش ضعیف با اراضی بدون مشکل (با شرایط زهکشی مناسب) یکسان نخواهد بود. از دیگر مسائل این گونه اراضی، وجود آب آبیاری با کیفیت نامطلوب (اغلب شور) می باشد. واضح است که در شرایط سطح ایستابی بالا و همچنین شوری آب آبیاری، برای جلوگیری از کاهش شدید عملکرد محصول، مدیریت ویژه آبیاری لازم است. بنابراین، آزمایشی به صورت فاکتوریل در قالب طرح آماری بلوک های کامل تصادفی در ایستگاه تحقیقاتی شاور (در مزرعه ای با زهکشی ضعیف) اجرا شد. تیمار اول دور آبیاری شامل سه سطح، ۷۰ درصد آب قابل دسترس گیاه در خاک (یا ۳۰ درصد کاهش رطوبت از حد ظرفیت زراعی)، ۵۰ درصد و ۳۰ درصد آب قابل دسترس گیاه (یا به ترتیب ۵۰ درصد و ۷۰ درصد کاهش رطوبت از حد ظرفیت زراعی) بود. فاکتور دوم میزان شوری آب آبیاری بود که شامل کمتر از دو دسی زیمنس برمتر (رودخانه کرخه)، سه تا پنج (زهکش اصلی ایستگاه) و شش تا هشت دسی زیمنس برمتر (منبع آب شور) است. نتایج نشان داد آبیاری با آب شور حداکثر پنج دسی زیمنس بر متر و با دور آبیاری ۳۰ درصد آب قابل دسترس گیاه، کاهش معنی دار در عملکرد مشاهده شد. لیکن، آبیاری با آب شورتر (شش تا هشت دسی زیمنس برمتر) کاهش معنی دار در عملکرد دانه ایجاد نمود (در تمام دوره های آبیاری).

کلمات کلیدی:

ایستگاه شاور، آب قابل دسترس گیاه، زهکشی ضعیف، مدیریت آبیاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1467908>

